

Небето тъмнѣе; и дъжда рѣми; мъглиѣ се влачатъ
но черни угари.
И мрѣжатъ се често на рѣящо ято крилата
На врани въ нависналии сводъ . . .

IV.

Вкоченилъ се отъ студове, които
Цѣла зима кръвѣта ми сж мразили —
Днесъ първи пжтъ на слнцето лжчитѣ
въ гробищата срѣщамъ.

По върхове, изъ шеметни висини
Съсъ слнцето дружилъ съмъ часове,
Галило е душата ми самотна
Съ чародѣйна крастална топлина.

На пѣсъка край стихнало море,
Гдѣ въ захласъ е отпуснала крила
Тишаната въ лазурна полудрѣмка,
Дълго съмъ се опивалъ съ арома
На заритѣ изъ синкави простори.
Но никога по-нѣжно и мило
Да е грѣло слнцето незнамъ азъ
Както тука — на мъртвитѣ въ чертога
На мъртвитѣ въ града.

Съ каква нѣга на слнцето лжчитѣ
Стихналитѣ гробове зарѣятъ
И съ трепетъ милватъ тишината!

Струва ми се тука, че душата плътъ е;
Че заритѣ тукъ сж тишина безкрайна;
Че цвѣтята мълкомъ думи размѣняватъ
И съ дивни ковьори наоколо постлали.

Безвѣтрне.

Дрѣмка сѣкашъ нависнала ѣ тждѣва,
А земята — майката земя
Уморена, като че въздиша.
И дѣхътъ ѣ цвѣтята досѣщатъ
И нѣщо се потайно споглеждатъ.
И въздуха съ трепети примрѣжватъ.

Безвѣтрне.

А слнцето ясно потъмнѣва,
Че безсилно ѣ животъ да даде
На ония, що въ прѣстъ се обрѣцатъ
Разгрисани отъ червеи и змии.